

VAN DE BESTSELLERAUTEUR VAN L.A. CANDY

LAUREN CONRAD

The Fame Game

Blossom Books

LAUREN
CONRAD

The Fame Game

BOEKEN VAN LAUREN CONRAD

L.A. Candy

Sweet Little Lies

DEEL 2 UIT DE L.A. CANDY-TRILOGIE

Sugar & Spice

DEEL 3 UIT DE L.A. CANDY-TRILOGIE

Style

LAUREN
CONRAD

The Fame Game

Blossom Books

Voor Adam Divello, die me uit de anonimiteit heeft geplukt en me een carrière heeft gegeven waarvan ik alleen maar had kunnen dromen.

Bedankt voor elke kans die je me gegeven hebt en voor het beste videodagboek dat je je maar kunt wensen.

Verwijzingen naar bestaande mensen, gebeurtenissen, etablissementen, organisaties of locaties zijn fictief gebruikt en slechts bedoeld om een authentieke sfeer op te roepen. Alle andere personages, gebeurtenissen en dialogen vloeien voort uit de verbeelding van de auteur en dienen niet gezien te worden als de realiteit.

NUR 285/GGP011205

©MMXII Nederlandse editie: Blossom Books

©MMXII Lauren Conrad

First published by HarperCollins Children's Books, an imprint of HarperCollins Publishers

Oorspronkelijke titel: *The Fame Game*

Nederlandse vertaling: Carolien Metaal

Omslagontwerp: Design Team Kluitman

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

blossombooks.nl

Lieve Madison,

Je hoort dit vast de hele tijd, maar ik ben je grootste fan. Ik heb elke aflevering van *Madisons Makeovers* tien keer gezien. Ik had niet gedacht dat je Tanya ooit zover zou krijgen om dat haar te knippen en die tanden onder handen te laten nemen, maar het is je gelukt – en ze zag er geweldig uit! En je had groot gelijk wat betreft dat meisje uit Idaho. Een spijkerrok tot op de knie met gymschoenen eronder staat niemand, en zeker niet iemand met *cankles*– haha. Je was ook mijn lieveling in *L.A. Candy*. Ik bedoel: je bent wie je bent en dat heb je laten zien! Vooral toen je verleden werd onthuld. Jane is een soort ster van de show geworden, maar dat had jij moeten zijn. Meisjes als Jane krijgen alles in hun schoot geworpen. Hoe eerlijk is dat?

Heb je al met Sophia gepraat? Ze is natuurlijk je kleine zusje en je houdt van haar, maar mag ik even zeggen dat ze wel heel erg on-dankbaar is? Het was zo gemeen van haar om jou op die manier te kakken te zetten. Ik weet dat je dol bent op je fans, en je zou ons uiteindelijk heus wel alles verteld hebben.

Het is zo waanzinnig wat je voor elkaar hebt gekregen. Als kind had je helemaal niets en nu heb je alles! Je had een droom en je ging ervoor. Als ik iemand als jou zie – iemand die alles voor elkaar krijgt door hard te werken en moedig te zijn en gewoon elke kans te grijpen die zich voordoet – dan heb ik het gevoel dat ik dat misschien ook wel kan. Snap je? Je bent echt een inspiratiebron voor me geweest. Dus hartstikke bedankt. Ik ben gek op je. Echt, je bent mijn idool!

Mijn beste vriendin Emma vertelde dat ze gehoord had dat je een rol krijgt in een nieuw programma van PopTV. Is dat waar? Ik hoop

het!!! Schrijf me alsjeblieft terug en stuur alsjeblieft een foto met handtekening mee!

Dikke kus!!!!!!

Becca B.

Ontzettend bedankt voor je brief. Zonder jou en mijn miljoenen andere fans zou ik niet zo van mijn geweldige leven genieten. En bedankt voor het kijken naar *Madisons Makeovers*! Ik heb echt het gevoel dat ik bij elke make-over iets goeds doe. Elk meisje verdient een beetje schoonheid, vind je niet?

Niemand is erop voorbereid om door haar zusje verraden te worden (zeker niet op tv), maar Sophie was erg diep gezonken. Ik ben gewoon zo blij dat ik haar ontwenningsskliniek heb kunnen betalen en dat zij en ik elkaar nog hebben. Bedankt dat je door dik en dun achter me bent blijven staan en dat je begrijpt dat ik mijn verleden verborgen heb gehouden.

Wat betreft dat nieuwe programma: ik mag eigenlijk niets zeggen, maar aangezien jij een van mijn grootste fans bent... Ja, er wordt gewerkt aan een nieuwe show en ja, natuurlijk ben ik de ster.

Ik hoop dat je bijgaande foto leuk vindt. Ik vind het een van mijn beste. En vergeet niet me te volgen op Twitter: @MissMadParker.

Liefs,

Madison

PS: Geef je dromen nooit op en verwacht nooit dat iets je in de schoot geworpen wordt. Ik heb dat ook niet gedaan... en moet je me nu zien!

1

EEN STAPJE VOORUIT

Madison Parker had geregeld dat Trevor Lord dit keer naar háár toe kwam. Als hij haar echt zo graag voor zijn nieuwe programma wilde, wat stelde dat korte ritje over Sunset Boulevard dan voor? Trouwens, hij had net een nieuwe flitsende sportwagen aan zijn verzameling toegevoegd – kon hij die mooi eens gebruiken.

‘*The Fame Game* heeft je nodig, Madison.’ Trevor hield zijn blik gespannen op haar perfect opgemaakte gezicht gericht, terwijl hij zich vooroverboog op zijn stoel. ‘PopTV wil nog een kijkcijferkanon. En jij en ik weten hoe we dat voor elkaar kunnen krijgen.’ Hij zei het zacht, op een bijna samenzweerderige toon.

Madison nam een slokje van haar kokoswater. Ze had al tegen Nick, haar agent, verteld dat ze ja zou gaan zeggen – een nieuw televisieprogramma betekende meer aandacht voor haar in tijdschriften en meer sponsorcontracten – maar ze vond gewoon dat Trevor er iets voor moest doen. Hij wist niet dat *Madisons Makeovers* geen tweede seizoen zou krijgen – niemand wist dat nog – en dat ging ze hem ook echt niet vertellen. De kijkcijfers waren naar de maatstaven van PopTV tenslotte

heel redelijk geweest. Waarom zouden Trevor Lord, de exclusieve producent van *L.A. Candy*, en zijn assistent (ook wel bekend als ‘slaafje’) Dana anders hier in Soho House zijn (dat Madison had uitgekozen omdat het zo dicht bij haar appartement lag en vanwege hun gruwelijk lekkere salade met geroosterde tonijn, maar ook omdat ze haar privileges als lid zo veel mogelijk wilde uitbuiten) dan om haar bij de concurrent weg te lokken? Trouwens, op deze manier kon ze ervoor zorgen dat haar persagent ‘uit betrouwbare bron’ zou laten uitlekken dat Madison, en niet de televisiemaatschappij, had besloten te stoppen met *Madisons Makeovers*, om in plaats daarvan *The Fame Game* te gaan maken.

Trevor negeerde de heen en weer drementelende ober, die probeerde te besluiten of hij de koffiekop van de producent al dan niet zou bijvullen. ‘*Madisons Makeovers* is een geweldig programma, maar het gaat niet om jou. Ben je het niet zat om mensen te vertellen dat ze wel een knipbeurt kunnen gebruiken en tien kilo moeten afvallen? Ik bedoel, dat kunnen ze elke maand lezen in *Self*.’ Eindelijk keek Trevor op naar de ober, maar alleen om hem weg te wuiven. ‘Jouw talenten komen daar niet uit de verf, Madison,’ zei hij.

Madison trok een zorgvuldig geëpileerde wenkbrauw op. ‘Wauw, Trev, jij weet echt hoe je een meisje moet paaieren.’

Hij vertoonde iets wat in de verte op een glimlach leek. ‘Je weet best wat ik bedoel.’

Madison wendde zich tot Dana, die zoals gebruikelijk een supergespannen indruk maakte. Er zaten blauwige wallen onder haar ogen en haar haar zag er droger uit dan een hoop herfstbladeren. Als iemand een make-over van Madison kon gebruiken...! Ze vormde een schril contrast met Trevor, die er altijd moeiteloos evenwichtig en stralend uitzag, alsof iemand hem met een polijstschijf bewerkt had.

Dana lachte niet naar haar en Madison draaide zich weer naar Trevor. ‘Ik denk niet dat ik begrijp wat je bedoelt,’ zei ze. ‘Waarom leg je het niet even uit?’ Nu kwam het leukste onderdeel: ingepakt worden. En als iemand wist hoe je een meisje het gevoel moest geven dat ze het meest spectaculaire exemplaar was dat ooit op deze aardbol had rondgelopen, dan was het Trevor wel. Helaas kon hij dat net zo snel weer terugnemen. Dus Madison ging dit moment zo lang mogelijk rekken. En er met volle teugen van genieten.

‘Jij bent dol op drama. Je vindt het heerlijk om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Alle ogen moeten op jou gericht zijn, Madison Parker.’ Hij leunde achterover en sloeg zijn armen voor zijn brede borst over elkaar.

Madison snoof, ze was niet onder de indruk. Kon Trevor niet met wat beters komen dan dit, om vervolgens te doen alsof hij een of andere briljante ontdekking had gedaan? O, wat vond hij zichzelf toch slim!

Toegegeven: tijdens het filmen van *L.A. Candy* had Madison Trevor nodig gehad. Hij was degene die de touwtjes in handen had: hij koos de verhaallijnen, hij besloot wie het meest in beeld kwam. Maar nu? Trevor had háár nodig. Madison had van Nick gehoord dat PopTV zonder haar niet het groene licht zou geven voor *The Fame Game*.

Madisons blik dwaalde naar de andere kant van het restaurant. Ze keek alsof ze verdiept was in het uitzicht (de primaire kleuren van het Pacific Design Center, die nogal opvielen tussen de omringende witte gebouwen en groene bomen) en verplaatste haar blauwe ogen toen met een ruk weer naar Trevor. ‘Ben ik de ster?’

‘Altijd,’ zei Trevor met een grijns. ‘Je fans willen je zien.’

Madison kon een kleine glimlach niet onderdrukken. Natúúrlijk wilden haar fans haar zien. Zij had in *L.A. Candy* immers twee seizoenen

lang haar leven, haar ambities en zelfs haar pijnlijke, voormalig geheime verleden met hen gedeeld. In eerste instantie was Madison woedend op haar zus geweest – bijna moordzuchtig zelfs – vanwege het onthullen van haar woonwagenverleden, dat ze uit alle macht verborgen had gehouden. Maar toen de massale media-aandacht eenmaal overgewaaid was, realiseerde ze zich dat haar duistere verleden haar alleen maar populairder had gemaakt. Ze had het Sophie (of Sophia, zoals ze nu per se genoemd wilde worden) nog niet bepaald vergeven, maar ze wilde ook niet meer meteen haar keel dichtknijpen zodra ze haar zag.

‘Het wordt net zoiets als *L.A. Candy*,’ vervolgde Trevor. ‘Jij en nog een paar andere meisjes.’

Hij zei het alsof het er nauwelijks toe deed, maar Madisons haren gingen meteen recht overeind staan. ‘Wat voor andere meisjes?’ vroeg ze kil.

Ze begreep dat het bij dit soort programma’s zo ging – de producenten brachten een groepje zogenaamde vriendinnen bij elkaar, of een gestoord, slecht functionerend gezin, of een stelletje waanzinnige collega’s in een bizarre kapsalon/bouwput/tatoeageshop – maar zij was niet van plan weer de spotlights met iemand te delen. Dat had ze al in *L.A. Candy* gedaan. Nu was het tijd dat Madison Parker de hoofdrol ging spelen. Nu was het haar beurt om te schitteren.

Trevor haalde onverschillig zijn schouders op. ‘PopTV wil graag vasthouden aan het format van vier meisjes die op het punt staan om door te breken.’

‘O, Trev,’ zei Madison zuchtend, alsof ze het tegen een kind had dat ze met geen mogelijkheid iets aan het verstand kon brengen. ‘Ik ben al doorgebroken. Ik sta niet meer ‘op het punt’.’

Trevor en Dana wisselden een blik die Madison niet kon ontcijferen en ze voelde een vervelende steek van angst. Misschien waren ze toch op de hoogte van haar besluit om te stoppen met *Madisons Makeovers*. Hoewel ze het verschrikkelijk vond om toe te geven, wist Madison dat Trevor gelijk had: ze was niet doorgebroken, nog niet. Telkens als ze een stapje vooruit deed, was er wel iets wat haar meteen weer teruggeduwde. Hoe had zij nou kunnen weten dat het onschuldig ogende meisje uit Walnut Creek allergisch was voor botox? (Maar allerm minst voor rechtszaken? En dat als iemand een rechtszaak aanspande tegen het programma, meteen ook Madisons productiebedrijf voor de rechter gedaagd werd?) En hoe had zij moeten weten dat de trainer, die voor het programma was ingehuurd, getrouwd was? Hij droeg geen ring en hij had het met geen woord over zijn vrouw gehad toen hij zich met Madison opsloot in het vliegtuigtoilet. Tot nu toe waren ze erin geslaagd deze dingen stil te houden, maar verschillende kwade hoge bazen hadden blijkbaar besloten dat ze het zich niet konden veroorloven door te gaan met het programma.

‘O, je staat wel degelijk ‘op het punt’,’ zei Trevor. ‘Het punt om door te stoten naar het volgende niveau.’

Daar heb je je mooi onderuit geluld, dacht Madison. ‘En de andere drie meisjes?’ vroeg ze. ‘Wie zijn dat?’

‘Gaby.’ Trevor drukte zijn wijsvingers tegen elkaar, alsof hij begon te tellen. ‘Plus nog twee anderen dus. Die zijn we nog aan het zoeken.’

Madison knikte. Gaby klonk logisch. Ze was bij lange na niet de slimste van het stel (en dat was nog zacht uitgedrukt), maar je kon ten minste met haar lachen. Zij was samen met haar overgebleven uit *L.A. Candy*, nadat Scarlett naar Columbia University was gegaan en Jane weer terug was getransformeerd tot het saaie doorsneemeisje dat ze

volgens Madison altijd was geweest. Oké, dus zij en Gaby zouden weer herenigd worden op het televisiescherm. Prima. Maar Madison geloofde geen milliseconde dat Trevor nog op zoek was naar de meisjes die de twee andere rollen zouden spelen.

‘Geef me dan tenminste een hint over die andere twee,’ probeerde ze.

Trevor keek naar Dana, die zenuwachtig met haar lange vingers op de tafel zat te trommelen. ‘We weten het nog niet zeker, maar we willen iemand uit de muzikindustrie. En we zoeken iemand die actrice wil worden,’ zei hij. ‘Ik bedoel, dit is tenslotte L.A. Elke serveerster heeft een promotiefilmpje en een portretfoto.’

Madison onderdrukte een lach. Een Adele-imitator en een of ander verblind wittedoek-strebertje! Die zangeres: oké. Maar de actrice? Madison wilde het arme schaap dat dacht dat een realityshow leidde naar toekomstige hoofdrollen graag ontmoeten. Tenzij je naam al gevestigd was, kon een realityshow dodelijk zijn voor een carrière als actrice. Zo zat de filmindustrie nu eenmaal in elkaar. Natuurlijk, je kreeg bekendheid, maar je was de rest van je carrière aan het vechten tegen het stigma ‘reality star’. Geen enkele serieuze producent zou je in zijn film willen, tenzij het om een ultrakort optreden ging om je eigen tv-persoonlijkheid belachelijk te maken. Triest.

Madison speelde met een pluk van haar volmaakte platinablonde haar. ‘Weet je, Trevor, ik twijfel hierover. Ik heb in *L.A. Candy* ook de spotlights gedeeld en...’

Trevor stak zijn hand niet eens op om haar te onderbreken. Hij viel haar gewoon in de rede: ‘Wat dacht je van dertig mille per aflevering erbij? Word je daar rustiger van? Maar we willen het wel aan het eind van de dag weten, anders moeten we op zoek naar iemand anders. En ik weet zeker dat het ons geen enkele moeite zal kosten om die te vinden.’

Madison haalde diep adem en dwong zichzelf neutraal te blijven kijken – dankzij enkele jaren van botoxinjecties was dat niet zo moeilijk. Opeens hadden ze het dus over géld. En Madison had altijd geld nodig, want het kostte een paar centen om er zo goed uit te zien als zij. Ze zag de uitdrukking op het gezicht van haar agent al voor zich als ze het hem vertelde. Nick zou ontzettend trots op haar zijn.

‘PopTV zal het nieuwe bod naar je agent sturen,’ zei Trevor, alsof hij haar gedachten kon lezen. Als geen ander was hij in staat zijn meisjes één stapje voor te blijven en hen met een onverwachte wending te confronteren – zowel tijdens de opnames als daarbuiten.

‘En ik ben de ster,’ zei Madison kordaat.

Trevor glimlachte. ‘Je kunt een ster niet maken, Madison,’ zei hij gladjes. ‘Je kunt haar alleen op haar voordeligst aan de wereld laten zien.’

Madison lachte. Dat was nog zoiets van Trevor: hij wist altijd precies wat voor onzin hij moest uitkramen. Dat vond ze ook zo leuk aan hem.

‘En niemand verdient meer dan ik?’

Trevor lachte. ‘Denk je echt dat de maatschappij zich dat kan veroorloven, met jouw salaris?’

Ze nam nog een slokje van haar kokoswater en stak toen, tergend langzaam, haar hand uit. ‘Dan denk ik,’ zei ze, terwijl haar mondhoecken omhoog bewogen naar een stralende miljoenenglimlach, ‘dat we misschien wel een deal hebben.’

EEN GOED TEKEN

Kate Hayes trok haar schort van The Coffee Bean & Tea Leaf uit en haalde het elastiekje uit haar rossige haar terwijl ze naar de auto rende. Dit werd haar laatste sollicitatiegesprek voor het nieuwe programma van Trevor Lord en ze wilde niet te laat komen. Ze had Dana al twee keer gesproken en blijkbaar had ze het goed gedaan, want Trevors assistente had haar die ochtend gebeld om te vertellen dat ze om twee uur langs moest komen. ‘En zorg dat je je gitaar meeneemt,’ had ze op een slijmerige, maar ferme toon gezegd.

Toen Dana haar voor het eerst benaderd had in The Coffee Bean, wist Kate niet wat ze ervan moest denken. Ze had wel gemerkt dat de lange, vermoeid ogende vrouw een hele tijd nadat ze haar suikervrije koffie met vanillesoja had betaald van achter de vitrine naar haar had zitten staren. Kate was druk in de weer geweest met het malen van bonen en het inschenken van koffie, en had net gedaan of het heel normaal was dat een vreemde haar aangaapte alsof ze een of ander misplaatst exotisch dier was. Pas toen Kate enigszins de zenuwen begon te krijgen van dat gestaar, had Dana zich eindelijk voorgesteld. Ze was tv-producent,

zei ze, en ze vroeg zich af of Kate het meisje was dat dat filmpje van *Girls just want to have fun* op YouTube had gezet.

‘Wie heeft er nou géén filmpje gemaakt van *Girls just want to have fun?*’ had Kate gevraagd, die nog steeds twijfelde of Dana wel echt een producente was. ‘Dat is zo’n beetje het meest gecoverde liedje ooit.’

Dana had met haar vingers door haar lusteloze haar gestreken en gezucht. Nee, zei ze, ze bedoelde dat ene filmpje waarin Cyndi Laupers hit uit de jaren tachtig van de vorige eeuw was getransformeerd tot een langzame, ingetogen, bijna hartverscheurende kijk op klassenstrijd en het verlangen van een jong meisje naar onafhankelijkheid. ‘Dat was jij, toch?’ had Dana met samengeknepen ogen gevraagd.

Kate was uit het veld geslagen geweest. Het was één ding om herkend te worden in haar geboortestad Columbus, Ohio, maar in L.A.? Oké, haar YouTube-filmpje was wel degelijk een hit geworden op internet vanaf het moment dat Courtney Love er iets vaags over had getwitterd (‘Wies dat chillychickie datk p.o. vond, loveher!’), de meisjes van HelloGiggles.com haar tot clip van de dag bombardeerden, en er op de website van *Rolling Stone* een korte persoonsbeschrijving van haar was verschenen. Kate had nog steeds geen idee hoe dat allemaal was gebeurd, maar ze was er wel – heel even – een beetje beroemd mee geworden.

Maar hé, dit was Los Angeles, de stad met die talloze mensen die een klein beetje beroemd waren. Het was een zee van waar-ken-ik-jou-ook-alweer-van-gezichten, waar bijna iedereen wel eens een beroemdheid had ontmoet.

Dana had haar gevraagd een screentest te komen doen, en Kate had daar, tot haar eigen verbazing, mee ingestemd. Maar toen ze met Dana en één camera in die kleine, spaarzaam gemeubileerde kamer zat, had

Kate de neiging moeten onderdrukken om de video die ze vorig jaar voor de lol met haar ex-vriendje had gemaakt, te bagatelliseren. Ze had geen idee gehad dat Ethan het filmpje op internet wilde zetten en ze hadden een heftige ruzie gekregen zodra ze erachter was gekomen dat hij dat gedaan had. Maar toen waren mensen commentaar gaan leveren op haar video; ze vonden hem leuk en stuurden hem door naar anderen. Iedereen was het erover eens dat haar stem onvoorstelbaar was, speciaal. *Zoiets als Lucinda Williams meets Joni Mitchell, onder het toezien van de geest van Nina Simone*, had iemand geschreven. (En het had haar geen kwaad gedaan dat Ethans Berner Sennenhond als een gek was gaan janken toen ze de laatste noten tokkelde, alsof hij niet kon leven in een wereld waarin Kate Hayes niet zong. Daarmee had ze de harten van alle hondenliefhebbers sneller voor zich gewonnen dan je 'Bonzo Life Plus Nutrition' kon zeggen.)

Het probleem met de video was dat het niet háár muziek was. Al vanaf haar elfde schreef Kate als een bezetene haar eigen liedjes en had ze zichzelf leren spelen op de oude gitaar van haar vader. De muziek van het filmpje was van iemand anders. En dat betekende dat de video in een bepaald opzicht niet meer dan een veredeld soort karaoke was.

Maar hij was goed genoeg geweest om ervoor te zorgen dat je je spullen pakte en naar L.A. verhuisde, hield Kate zichzelf voor. Hij was goed genoeg geweest om jou te laten denken dat je het misschien zou kunnen gaan maken.

Ja, ze wilde het best toegeven: ze had gedacht dat haar video het begin van iets speciaals zou zijn. Maar vanaf het moment dat ze in L.A. was gearriveerd, had de hele situatie eerder uitzichtloos geleken.

Over uitzichtloos gesproken: Kate zat vast in het verkeer. Wéér. Ook al woonde ze nu al een jaar in de stad, ze had nog steeds niet

uitgevogeld hoe ze ergens op tijd moest komen. Voordat ze vertrok had ze op de klok gekeken en geconstateerd dat ze twintig minuten had om bij het kantoor van Trevor Lord te komen. Maar in dit tempo zou dat waarschijnlijk een half uur gaan duren.

Ze wierp een blik op het kleine koperen klokje dat aan haar achteruitkijkspiegel hing en dat haar moeder ‘het klokje van veilig reizen’ noemde. Marlene Hayes had gezegd dat het klokje haar zou beschermen tegen ongelukken op de overvolle wegen in L.A., maar nu Kate in de uitlaatgassen van een Cadillac Escalade voor het zoveelste rode stoplicht stilstond, had ze liever dat haar moeder haar een klokje van snel reizen had gegeven. Daar had ze meer aan gehad.

Ze bedacht dat ze net zo goed even kon multitasken en grabbelde op de bodem van haar tasje naar een eyeliner. Natuurlijk hoopte ze dat Trevor haar vanwege haar talent zou kiezen, maar het kon geen kwaad om wat make-up op te doen. Net toen ze klaar was met het zetten van twee kleine zwarte streepjes, begon haar mobiel op de rijdersstoel te zoemen. Ze nam op. ‘Ik ben laat,’ zei ze, zonder erbij stil te staan tegen wie ze het had.

‘Goh, dat is echt een verrassing,’ zei een opgewekte stem aan de andere kant van de lijn.

‘O hai, Jess,’ zei Kate. Jessica was haar vijftien maanden oudere en twaalf centimeter langere zus. Ze belde vanuit Durham, North Carolina, waar ze als middenvelder speelde bij het vrouwenbasketbalteam van Duke. ‘Wassup?’

‘Ik bel gewoon even om te horen hoe het met mijn favoriete *chanteuse* is. Dat is Frans voor zangeres, snap je?’

Kate snoof. ‘Alleen omdat ik niet meteen verder ben gaan studeren, ben ik nog geen idioot.’

‘Weet ik. Was gewoon een geintje. Hoe is het met je?’

Kate dacht hier even over na voordat ze antwoord gaf. Ze had de laatste tijd amper contact met haar zus gehad (Jess had het zo druk met school en basketbaltraining) en Kate wilde niet overkomen als een zeurpiet. Aan de andere kant: ze waren dikke vriendinnen en bloedverwanten, en er was geen enkele reden om te liegen. ‘Tja, ik zit vast in het verkeer. Ik ben te laat voor een sollicitatiegesprek. Er zitten termieten in het gebouw waar ik woon. En ik ben gisteravond naar een open podium geweest, maar ik heb het podium niet eens gehaald.’

‘O, Katie,’ zei Jessica meelevend.

‘Ja, ik weet het. Ik ben helemaal naar Glendale gereden voor een of ander singer-songwriter-iets en een kwartier voordat ik op moest, begonnen mijn handen te tintelen en groeide er in mijn maag een soort van bowlingbal. Ik heb twee tequilashots genomen bij de bar, maar daar ging ik me alleen maar beroerder door voelen. Dus toen ben ik maar weer naar huis gegaan.’

Kate zuchtte toen ze klaar was met haar verhaal. Het was niet voor het eerst dat ze bedacht hoe ironisch het was dat iemand met heftige plankenkoorts het in de amusementsindustrie hoopte te gaan maken. Haar zus dacht ongetwijfeld precies hetzelfde, maar Jess was te aardig om een open deur in te trappen. Ze zou bijvoorbeeld nooit beginnen over Kates auditie voor *American Idol*, toen ze tien uur had moeten wachten en de voorselectie was doorgekomen, om vervolgens in paniek te raken en het totaal te verknallen, voor de jury. (‘Misschien moet je nog eens nadenken over je carrièrekansen,’ had Simon Cowell, niet eens zo heel onvriendelijk, gezegd.)

‘Je bevindt je in uitstekend gezelschap,’ suste Jess. ‘Denk maar aan Cat Power. Zij was zo verlamd door podiumangst dat ze alleen in het

stikdonker kon zingen. Maar daar is ze toen wel overheen gekomen.'

De Cadillac Escalade voor Kate begon naar voren te kruipen. Ze trapte zachtjes op het gaspedaal. 'Dus jij denkt dat er nog hoop voor me is? Of ben ik gewoon niet goed bij mijn hoofd?' vroeg ze.

'Natuurlijk is er nog hoop,' zei Jess. 'Zoals mijn coach zegt: je moet gewoon blijven dribbelen.'

Kate zag al voor zich hoe ze met een gitaar in haar ene en een basketbal in haar andere hand probeerde te dribbelen. Ze grinnikte en pakte de telefoon wat steviger vast. (Ze moest echt een carkit aanschaffen; een dezer dagen zou ze ongetwijfeld aangehouden worden.) 'Het punt is: ik ben min of meer blijven steken,' bekende ze. 'Ik ben hier al sinds mijn eindexamen, langer dan een jaar dus. En dat betekent dat ik nog maar één jaar heb om iets in gang te zetten, voordat mam hiernaartoe komt, me vastbindt, me terugsleept naar Columbus en me dwingt om te gaan studeren.'

'Maar je doet je bést,' zei Jess. 'Je hebt nog meer geweldige video's gemaakt. En had je de afgelopen maanden niet, weet ik veel, tien nieuwe nummers geschreven?'

'Ja, maar die hoort niemand,' jammerde Kate. 'Ik speel en zing ze alleen voor mezelf!'

Toen ze daaraan dacht wilde Kate het liefst aan de kant van de weg gaan staan en zich oprollen op de achterbank van haar tiendehands Saab. Het punt was: ze had gelogen tegen Dana over wat ze had gedaan om haar muziekcarrière vooruit te helpen. O absoluut, had ze gezegd, ik ga continu naar open podia! En Dana had tevreden geknikt; een open podium was feitelijk net zoiets als een talentenjacht en wie hield daar niet van? Het zou een soort akoestische miniversie van *American Idol* worden. Geen lichtshow, geen beroemde juryleden, maar gewoon

een paar musici in de dop met hun instrument en hun liedje. Amerika zou ervan smullen!

Maar Kates werkelijke pogingen om haar muziekcarrière vooruit te helpen bestonden uit het spelen op haar gitaar, het neerkrabbelen van songteksten en akkoorden, en het opnemen van stukjes van haar nummers op haar ouderwetse bandrecorder. En dat zou waarschijnlijk geen opwindende televisie opleveren.

‘Tja, je zult gewoon wat vaker je gezicht moeten laten zien,’ zei Jess zakelijk. ‘Wat ik al zei: blijven dribbelen. Hoe zit het met die show waarover je me gemaïld hebt?’

‘Dat is dus het sollicitatiegesprek waarvoor ik te laat dreig te komen,’ bekende Kate. Ze stak haar hoofd uit het raampje en probeerde langs de Escalade heen te kijken. Waren er wegwerkzaamheden? Een ongeluk? ‘Ik begrijp niet waarom mensen per se met SUV’S willen rijden in L.A. Dat staat nou niet bepaald bekend om zijn ruwe terrein,’ zei ze verongelijkt.

‘Hou je kop erbij,’ zei Jess. ‘Vertel me over die show.’

‘Het gaat over vier meisjes die het in Los Angeles proberen te maken,’ zei Kate. ‘Het is van de mensen die dat andere programma, *L.A. Candy*, hebben gemaakt,’ voegde ze er enigszins gegeneerd (maar ook een beetje opgewonden) aan toe.

Jess floot. ‘Niet! Dat heb je me niet verteld.’

‘Hé, jij was net zo dol op dat programma als ik,’ zei Kate lachend. ‘Dus ga nou niet doen alsof dat niet zo was.’

‘Ik beken,’ zei Jess. ‘Ik heb altijd een zwak gehad voor Scarlett.’

‘Ja, ik ook.’ Kate was natuurlijk dol geweest op Jane Roberts, maar Scarlett Harp was haar favoriet. Scarlett was slim, brutaal en praktisch, en ze gaf niets om haar of make-up of roem. Nou ja, zo had

het tenminste geleken. Maar na haar vertrek uit het programma had Scarlett tijdens een interview geklaagd dat de producenten haar leven hadden gemonteerd tot iets wat het niet was. ‘De echte Scarlett is er-gens op de grond in de montagekamer achtergebleven,’ had ze gezegd.

Die uitspraak was Kate bijgebleven, zeker na haar eerste gesprek met Dana, waarin de schijnbaar permanent gestreste vrouw haar het vuur aan de schenen had gelegd over haar liefdesleven (‘Eh, een beetje op een laag pitje de laatste tijd, aangezien ik twee banen heb – je weet wel, om mijn rock-’n-roll-levensstijl te kunnen bekostigen.’ Dat had Dana dan weer wel een glimlach ontlokt.), haar sportprogramma (‘Ik zou het niet echt een programma willen noemen.’), haar familie (‘Alleenstaande moeder, normaal, aardig, en ruim drieduizend kilometer hiervandaan.’ Ze had geen zin gehad om over haar vader te beginnen, die overleden was toen ze tien was, maar vermoedde dat ze dat uiteindelijk misschien wel zou moeten doen als ze voor het programma werd gekozen.), en nog honderden andere dingen. Als de mensen van PopTV haar de rol gaven, zou ze dan zichzelf kunnen zijn voor de camera? En als ze dat op een of andere wonderbaarlijke wijze klaarspeelde, zouden ze haar echte ik dan monteren tot iets heel anders? Het was een zorgwekkende gedachte.

‘Maar meedoen aan een tv-programma... Dat is echt waanzinnig,’ ging Jess verder. ‘Misschien word je wel beroemd!’

‘Ja, tuurlijk,’ zei Kate, terwijl ze in haar achteruitkijkspiegel keek en nog wat lipgloss opdeed. ‘Laten we daar voorlopig maar even niet van uitgaan.’

‘Nou ja, je krijgt in ieder geval goed betaald,’ bracht Jess naar voren.

Kate spitste haar oren. ‘Goed betaald?’

Jess lachte. ‘Ja, dombo. Hoezo, denk je dat je het voor niets gaat doen dan?’

‘O, eh... nee, natuurlijk niet,’ stamelde Kate. Maar in werkelijkheid had ze niet eens stilgestaan bij het feit dat ze misschien betaald zou krijgen. Er waren toch miljoenen meisjes die er echt álles voor overhadden om mee te doen aan een programma van PopTV? Trevor Lord zou de rollen kunnen verdelen onder de hoogste biedsters als hij dat wilde.

Opeens was ze nóg dankbaarder dat Dana in haar vestiging van The Coffee Bean & Tea Leaf was beland. Stel dat het haar echt lukte? Geld betekende dat ze minimaal één van haar baantjes kon opzeggen. En dat ze zich een nieuwe bandrecorder met minimaal acht sporen kon veroorloven, of een nieuwe MacBook met een versie van GarageBand die het wél deed – of, nog beter, opnametijd in een echte studio. Geld betekende dat haar moeder haar niet terug kon slepen naar Columbus.

‘Wat ben je toch een nerd,’ lachte Jess liefdevol.

‘Weet ik,’ zei Kate. ‘Geloof me, dat weet ik.’

De auto voor haar begon sneller te rijden en Kate kon voor het eerst in tien minuten naar z’n twee schakelen.

‘Je doet het vast geweldig,’ verzekerde Jess haar.

Kate voelde iets van vlinders in haar buik. Als ze nou gewoon door kon blijven rijden, zou ze maar vijf minuten te laat zijn op haar afspraak met Trevor Lord. Ze was opeens vastbesloten: geen plankenkoorts meer – ze zou ze omverblazen.

‘Ik moet hangen, Jess,’ zei ze. ‘Kus. Bel je later.’

Terwijl Kate over de kruising reed, wierp ze een blik omhoog en zag Madison Parker – van ongeveer negen meter hoogte – glimlachend op haar neerkijken vanaf een gigantisch reclamebord. Het was een advertentie voor *Madisons Makeovers*. BEAUTY’S A BITCH! stond er in grote letters.

Kate glimlachte. Madison hing als een soort beschermengel van reality-tv boven de hoek van Venice en Sepulveda.

Dat móést wel een goed teken zijn.

3

WIJDOPEN OGEN

Carmen Curtis vloog door haar slaapkamer en zocht als een bezetene naar haar nieuwe bruinleren enkellaarsjes. Schoenendozen en plastic tassen lagen verspreid over de vloer: getuigen van een (zelfs naar de maatstaven van Carmen) waanzinnige shop-uitspatting die eerder die dag had plaatsgevonden. Drie truien van negenhonderd dollar hingen over de rand van haar bed, en een belachelijk dure zijden jurk lag nu al gekreukt in een hoek. Ook al zouden ze met de hoeveelheid gratis kleding en accessoires die haar moeder opgestuurd kreeg een complete kamer kunnen vullen in hun zeer grote, maar niet aanstootgevende huis, toch gingen ze met z'n tweeën altijd een dagje tekeer bij Barneys voordat Cassandra op tournee ging. Cassandra zou binnenkort vertrekken naar Japan en Australië voor tien uitverkochte concerten, dus ze hadden de winkel bijna leeg gekocht.

Bovendien vierden ze Carmens nieuwtje: ze ging meedoen aan *The Fame Game*, Trevor Lords nieuwste realityserie. Over twee weken begonnen de opnames en Carmen had nu tenminste genoeg leuke kleding om te dragen.

Ze was bang geweest dat haar moeder bezwaar zou maken tegen haar deelname aan een realityshow (waar feitelijk niets ‘reëls’ aan was), vooral omdat het hele gezin bijna tien jaar geleden onderwerp was geweest van een documentaire over Cassandra’s comebacktournee. Cassandra had zeer gemengde gevoelens gehad over *Cassandra is terug*, maar ze zei dat *The Fame Game* schattig klonk. Ze was het ook eens geweest met hun publiciteitsagente Sam, die had gezegd dat dit de uitgelezen kans was om de aandacht af te leiden van dat winkeldiefstalgedoe waar Carmen een paar maanden geleden in verwickeld was geraakt.

Carmen gooide een nieuwe kanten beha van La Perla boven op haar ladekast en slingerde een mooi klein handtasje van Lanvin op de chaise longue. Waar waren die stomme enkellaarsjes?

Voor de goede orde: ze had niet echt iets gestolen. Maar het was wel een krankzinnige tijd geweest, vol ups en downs. Ups: ze had net eind-examen gedaan en was bevrijd van de tirannie van studieboeken. Haar rol in een in eigen beheer uitgegeven film over van elkaar vervreemde zussen die op reis gaan om hun moeder te zoeken, die in de zomer voor haar eindexamenjaar was opgenomen, kreeg geweldige recensies. (Ze had het alleen wel fijn gevonden als de recensenten niet zo verbaasd waren geweest, alsof ze aannamen dat ze de rol alleen gekregen had vanwege de status van haar ouders. Oké, dat had ook niet in haar nadeel gewerkt – haar vader was tenslotte een van de producenten van de film – maar de regisseur had haar echt niet gekozen als ze niet kon acteren.) Maar er waren ook downs: ze had haar toelating aan Sarah Lawrence uitgesteld, omdat ze er niet van overtuigd was dat studeren iets voor haar was, en haar vader was daar niet blij mee geweest. Ze had het uitgemaakt met haar vriendje toen ze op D-lish.com foto’s van

hem had gezien waarop hij een lapdance kreeg. (Om de een of andere reden hadden de woorden ‘leugenaar’ en ‘bedrieger’ niet in het onderschrift gestaan toen de klootzak erin geslaagd was terecht te komen in het Most Beautiful-nummer van *People*; erger nog, hij had het zo weten te draaien dat Carmen als ‘behoefstig’ werd gezien en hij in de relatie werd onderdrukt.) En ze had de schuld op zich genomen van het stelen van een topje van Phillip Lim, omdat haar vriendin Fawn na haar laatste mislukte poging tot winkeldiefstel nog voorwaardelijk vrij was en Carmen vreesde dat de rechter dit keer niet zo soepel zou zijn. Uiteraard waren de bladen ermee aan de haal gegaan.

Juist door dat voorval was haar vader nog pissiger geworden – in eerste instantie omdat hij dacht dat ze het gedaan had (bedankt voor het vertrouwen, pap!), en vervolgens omdat zij de schuld op zich had genomen van iemand die hij überhaupt nooit erg gemogen had. Vanaf het moment dat Carmen Fawn had leren kennen tijdens een workshop acteren en ze samen uit waren gegaan, had haar vader gemopperd dat hij liever had dat ze vriendinnen van haar eigen leeftijd zocht. (Fawn was maar twee jaar ouder – lekker belangrijk.) Maar dit alles betekende wel dat Philip Curtis niet echt stond te juichen over zijn dochters recente beoordelingsvermogen, waardoor het enigszins lastig zou worden om hem ervan te overtuigen dat een rol in *The Fame Game* niet zou leiden tot uitbuiting, het nemen van borstimplantaten of op een andere manier haar leven zou ruïneren.

Ze moest hem aan zijn verstand brengen dat ze precies wist waar ze zich mee inliet. Ze was in L.A. opgegroeid – in het gezelschap van acteurs, schrijvers, zangers, regisseurs en producenten – en ze kende de regels van het spel; nu wilde ze het officieel gaan meespelen. De afgelopen paar jaar had ze toch voornamelijk geliefhebberd; jawel, ze had

acteerlessen genomen en hard gewerkt, maar niettemin geliefhebberd. Ze had nooit echt auditie gedaan, zich niet druk gemaakt over haar 'imago' en het best gevonden om als een mini-Cassandra door het leven te gaan. Maar nu wilde ze haar kans grijpen.

Het zou echter best eens een uitdaging kunnen zijn om Philip Curtis te overtuigen van iets wat hij niet zelf had bedacht. Of, zoals hij het zelf altijd graag zei: 'Ik ben niet de oprichter en directeur van Rock It! Records geworden door te doen wat anderen me opdroegen of te vinden wat anderen vonden dat ik moest vinden.'

Ja hoor, dat zal wel, dacht Carmen. Hoe dan ook, het ging er juist om dat zij probeerde om níét te doen wat anderen haar opdroegen. Wilde haar vader dat ze ging studeren? Tja, zij had een beter idee. Ze was dol op hem, echt waar, maar soms werd ze echt gek van zijn koppigheid. Telkens als ze het probeerde om te draaien en hem vertelde dat ze het hartgrondig eens was met zijn 'zelf nadenken', dat dat precies was wat ze probeerde te doen, dan weigerde hij daarin mee te gaan. Dan keek hij haar gewoon koelbloedig aan en kuierde vervolgens weg, alsof het gesprek een wedstrijd was geweest en hij die al gewonnen had. De enige bij wie hij dat niet moest flikken was Cassandra.

'Carm,' riep haar moeder van beneden. 'Drew is er. En het eten is bijna klaar.'

'Ik kóm,' riep Carmen terug. Jammer dan: dan ging ze maar eten zonder haar fantastische nieuwe enkellaarsjes.

Net zoals het een traditie was dat Carmen en haar moeder zich suf winkelden voordat Cassandra op tournee ging, was het ook een oude traditie dat ze op vrijdagavond thuis met z'n allen een feestmaaltijd aten. Dat Drew Scott werd uitgenodigd was inmiddels ook een traditie. Hij was haar beste vriend en hij had sinds Carmen vijftien was en hij

zestien minstens om de week bij hen aan tafel gezeten. Drews moeder, artiestenadvocaat, en zijn pa, dermatoloog van veel celebs, hadden toen midden in een afschuwelijke scheiding gezeten, en Drew wilde hen zo veel mogelijk ontlopen. Maar zelfs nu zijn ouders vrede hadden gesloten (met andere woorden: elkaar volkomen vermeden) en ook omdat hij tijdens het schooljaar op de campus van UCLA woonde, verscheen Drew nog steeds aan de eettafel van de familie Curtis. Vaak droeg hij zelfs een net overhemd over zijn getatoeëerde armen en had hij zijn haar netjes gekamd.

Carmen deed het roze, speciaal voor haar gemaakte horloge van Chopard om haar pols – het eindexamencadeau van haar ouders – en rende naar beneden de woonkamer in, waar haar vader Drew had klemgezet om hem te vertellen over een of andere band die hij net had gecontracteerd. (Drew studeerde muziekwetenschap, dus hij praatte graag over het vak.) Net toen Carmen op hen af liep, zweefde haar moeder de kamer binnen. Serieus, Cassandra Curtis deed nooit zoiets alledaags als lopen. Zelfs in een spijkerbroek en een simpele witte trui zag ze er met haar prachtig golvende donkere haar en haar volmaakt matte, olijfkleurige huid oogverblindend uit, alsof ze zo van de cover van *Vogue* kwam – waarop ze, toevallig, tot nu toe al drie keer had gestaan.

‘De zalm is klaar, jongens,’ zei Cassandra. Haar stem was soepel en zwoel, zelfs als ze het over het eten had. ‘Carm, liefde, je ziet er geweldig uit – die skinny jeans van L’Wren Scott staat je prachtig.’ Ze boog zich naar haar dochter toe en fluisterde glimlachend: ‘Vertel je vader alleen niet wat die broek gekost heeft.’ Het kon Philip Curtis feitelijk niets schelen wat ze aan kleding uitgaven, maar het was bij hen thuis een standaardgrapje: hoeveel schoenen en spijkerbroeken konden twee

vrouwen mogelijkwerijs bezitten? Vervolgens mijmerde haar moeder op normale toon: 'Ik zou er heel wat voor geven om goed weg te komen met een witte spijkerbroek.'

Carmen sloeg haar ogen ten hemel. 'Nou mam, je bent inderdaad moddervet. Ik zou het eten maar overslaan. Jij gaat vanavond aan de citroensap met cayennepeper.'

Drew maakte zich los van Carmens vader en liep naar haar toe om een zoen op haar wang te planten. 'Curtis,' zei hij.

'Scott,' antwoordde Carmen, waarna ze hem zacht tegen zijn arm stompde.

'Er wordt niet geslagen voor het eten,' zei Drew lachend.

'Dat is waar,' zei Cassandra. 'Geweld bewaren we voor na het toetje.'

In de enorme, Frans-blauwe eetkamer nam Philip zijn gebruikelijke plek aan het hoofd van de tafel in en ging Cassandra op haar plek aan de andere kant zitten. Carmen en Drew zaten ook tegenover elkaar, met een gigantische bos knalroze lelies tussen hen in. Philip schraapte zijn keel en hief zijn wijnglas. 'Op mijn verbijsterende vrouw en dochter. Dat zij van een eeuwige schoonheid mogen genieten en mij nooit zat zullen worden.'

Carmen giechelde – dit zei hij elke vrijdagavond. Ze hief haar glase Perrier. 'En op Philip Alan Curtis, geliefde echtgenoot en vader. Dat hij er op een dag in zal slagen een nieuwe toast te verzinnen.'

Tijdens het eten keuvelden ze over muziek (Wat was nou eigenlijk het verschil tussen speed metal en grindcore?) en sport (Zouden de Lakers dit jaar kampioen worden?). Carmen zei echter, geheel tegen haar aard in, weinig. Ze wachtte op het juiste moment om met haar vader over *The Fame Game* te praten. De laatste keer dat ze erover begonnen was, was het gesprek niet echt goed gegaan, en toen was haar deelname nog

niet eens zeker geweest. Nu was het een uitgemaakte zaak. Ze had van haar moeder moeten beloven aan hem te vertellen het tijdens het eten.

Wat haar vader om de een of andere reden niet helemaal leek te begrijpen, was dat Carmen haar hele leven in de spotlights had gestaan. Verdomd, ze had al op de cover van *Us Weekly* gestaan toen ze nog in de baarmoeder zat (*Crooner Cassandra's babybobbelt!*), en haar dreumeskleden waren het onderwerp van liters roddelbladeninkt geweest (*Baby CC: het kleinste modepopje ter wereld?*). In Carmens optiek was de show van PopTV een kans om op haar eigen voorwaarden in het voetlicht te treden. De camera's zouden haar filmen omdat zij dat wilde, niet omdat die bemand werden door gasten van TMZ die popelden om haar te betrappen als ze dronken een nachtclub uit kwam wankelen of haar string liet zien (of het gebrek daaraan) als ze uit een auto stapte. Haar hele leven was beschreven door de media en zij had daar weinig over te zeggen gehad. Dit was haar kans om mensen te laten zien wie ze echt was.

Trevor Lords realityserie zou de wereld tonen dat Carmen dus géén Paris Hilton was. Ze was een mens van vlees en bloed met echte gevoelens, en ze was een actrice – en ze zou ook actrice zijn geweest als haar ouders niet beroemd waren.

Carmen schraapte haar keel. Het was waarschijnlijk niet het juiste moment, maar misschien bestond er ook niet zoiets als het juiste moment voor dit soort gesprekken. Ze nam behoedzaam een slokje water. 'Hé pap, weet je nog wat ik je pas heb verteld?' vroeg ze. 'De kans waarmee mijn agent benaderd is?'

Drew onderdrukte een lach en Carmen gaf hem onder de tafel een schop. Drew vond dat Carmen 'boven' reality-tv stond en dat 'kans' een eufemisme was voor 'slecht idee'. Ze had hem nooit zover kunnen

krijgen om naar *L.A. Candy* te kijken, dus het was misschien wel begrijpelijk dat hij de aantrekkingskracht van *The Fame Game* niet zag. Toch zou hij uiteindelijk wel bijdraaien.

‘Ga me niet vertellen dat het weer een verzoek van *Playboy* was,’ zei Philip half blèrend. ‘Ik vermoord Hef met mijn blote handen als ze jou nog één keer vragen om naakt in dat tijdschrift te gaan staan.’

Carmen kleurde. ‘Iew!’ zei ze. ‘Nee, het aanbod van PopTV.’

‘Je bedoelt PopTV Films,’ zei Philip.

Carmen kreeg het benauwd. Was hij echt vergeten dat ze er vorige week nog over gesproken hadden? Of probeerde hij net te doen of dat niet was gebeurd? ‘Nee, pap,’ zei ze. ‘PopTV. Je weet wel, Trevor Lords nieuwe programma?’

Philip fronste een beetje. ‘Trevor Lord? Waarom komt die naam me bekend voor?’ vroeg hij.

‘Hij was de producent van *L.A. Candy*,’ vertelde Carmen hem (voor de tweede keer).

‘Die reality show?’ Hij zei ‘reality show’ alsof het een vies woord was. Een beetje zoals Drew had gedaan toen ze het hem verteld had.

Carmen tuurde tussen de bos lelies door naar Drew. Zijn groene ogen stonden nu al vol medeleven. Hij wilde gewoon wat voor haar het beste was. (En soms kon Carmen het niet nalaten zich af te vragen of hij niet gewoon háár wilde. Er waren de afgelopen maand een paar dingen voorgevallen – extra lange omhelzingen, handjes vasthouden en een gênant lieve zoen... Maar het was nu niet het moment om daaraan te denken.) Ze glimlachte naar Drew en keek weer naar haar vader.

Maar voordat Carmen kon antwoorden, zoemde Philips mobiel en hij haalde hem uit zijn zak. Hij wierp een blik op het display en keek verontschuldigend naar Cassandra. ‘Deze moet ik even nemen.’

‘De muziekwereld staat nooit stil.’ Cassandra sloeg haar ogen ten hemel en glimlachte.

‘Tja,’ zei Carmen toen haar vader de kamer uit was, ‘tot nu toe ging het goed.’

‘Vind je?’ zei haar moeder.

‘Het was sarcastisch bedoeld.’

‘Geef hem een kans,’ zei Cassandra goedig. ‘Geloof het of niet, maar hij vertrouwt je wel degelijk.’

Drew pakte de vaas met bloemen en zette die op het antieke dressoir achter zich. ‘Zo,’ zei hij, ‘nu kan ik de toekomstige ster van *The Fame Game* tenminste zien.’

‘Serieus hoor, jongens,’ zei Carmen. ‘Jullie moeten me echt even helpen. Me een beetje steunen.’ Me helpen om de wereld te laten zien dat ik niet meer die schattige CC ben, dacht ze.

Een minuutje later kwam Philip weer aan tafel. Toen hij zijn mobiel in zijn zak stopte, keek Cassandra hem even doordringend aan.

Philip glimlachte naar zijn dochter. ‘Carm? Je wilde iets zeggen over PopTV?’

Carmen haalde diep adem en stak van wal. Wéér. ‘Trevor Lord gaat een programma maken over jonge mensen die het proberen te maken in Hollywood. Hij zei dat hij een getalenteerde actrice zocht en dat ik zijn eerste en enige keus was. En dat de tv-maatschappij de show waarschijnlijk niet eens zou opnemen als ik niet meedoe.’ Ze was overspoeld door een vlag van trots toen haar nieuwe manager (nadat ze was gecast voor *The Long and Winding Road* had haar vader gezegd dat ze een manager moest nemen) haar dat verteld had. Ze wist dat het waarschijnlijk niet waar was; ze had haar vader ook wel eens de waarheid geweld aan horen doen, nietwaar? Zo ging het nu eenmaal in

Hollywood. Je vertelde mensen wat ze wilden horen om te zorgen dat ze deden wat je wilde. 'Ik heb gezegd dat ik de rol aanneem en ik wil heel graag dat je blij voor me bent.'

'Maar waarom zou je in hemelsnaam mee willen doen aan een realityprogramma?' Philip keek oprecht stomverbaasd. Hij wisselde nog zo'n blik met Cassandra, waaruit niets op te maken viel. 'Die meisjes hebben geen normen en waarden. Geen talent! Jij bent niet zo. Jij bent een actrice.'

'Ik heb je toch al verteld,' zei ze, terwijl ze voelde dat ze van streek raakte, 'dat het helemaal niet zo is als jij denkt.' Ze vond het verschrikkelijk als haar vader die teleurgestelde toon aansloeg. 'Het gaat over mensen die proberen succesvol te zijn in iets waar ze van houden. Het is een geweldige kans.' Carmen draaide haar horloge om haar pols.

'Een kans waarop? Om naar clubs te gaan en een potje te knokken?'

'Dat is *Jersey Shore*,' verduidelijkte Drew hulpvaardig. 'Dit wordt meer bekvechten – haren trekken, gooien met drankjes... Totaal anders.'

Carmen gaf hem weer een schop. 'Nee, dáár heb ik wat aan!' Ze wendde zich weer tot haar vader. 'Er wordt niet geknokt of gebekvecht. Het gaat over de business en hoe zwaar het is om succesvol te worden – zelfs als je, zoals in mijn geval, ouders hebt die, je weet wel, zoals jullie zijn.'

'Beroemd,' voegde Drew eraan toe, alsof dat nodig was. Carmen overwoog hem nog een schop te geven, maar besloot het niet te doen. Het leek toch niets uit te maken.

'Moeten wij ook opdraven in dat programma?' vroeg haar vader. 'Een speciale aflevering met de Curtisjes?'

Hij maakte een grapje, maar Carmen zag dat hij daar niets van

moest hebben.

‘Als ze dat willen, kunnen ze er gewoon stukjes tussen plakken uit de briljante, verbijsterende documentaire *Cassandra is terug*,’ plaagde haar moeder bereidwillig.

Philip nam een slok wijn en zuchtte. ‘Carm, ik ga je niet verbieden om te doen wat je wilt. Ik wil gewoon dat je zeker weet wat je jezelf op de hals haalt. Hou je ogen wijd open, oké?’

Carmen knikte. ‘Wijd open.’

Haar vader keek haar aan – keek haar écht aan – en Carmen, die meestal wel kon zien wanneer haar vader op het punt stond zich te laten vermurwen, kon nu niets uit zijn uitdrukking opmaken. ‘Oké,’ zei hij ten slotte. ‘Nou, dat is dan geregeld.’

Carmen liet haar adem ontsnappen waarvan ze niet eens wist dat ze die had ingehouden. Ze keek weer voor zich en merkte dat Drew haar zat aan te staren... met wijd open ogen.

‘Kappen,’ zei ze en ze gaf hem nog een schop.

‘Au! Je zou het geweld voor na het toetje bewaren, weet je nog?’

Cassandra lachte. ‘De volgende keer,’ zei ze, ‘in een zeer speciale aflevering met de Curtisjes: Agressieve etentjes. Haatzaaiende zalm. Beestachtige broccoli. En...’

‘Terroriserende taart!’ riep Philip. Hij grijnsde jongensachtig. ‘Van chocola, misschien?’

‘We hebben geen taart, Dikkie,’ zei Cassandra liefdevol. Philip had een haat-liefdeverhouding met die bijnaam; hij was tenslotte helemaal niet dik, hij had gewoon een klein... zwembandje.

‘Leuk geprobeerd, meneer Curtis,’ zei Drew.

‘Sadistische sorbet?’ vroeg hij hoopvol.

En toen schoten ze allemaal in de lach. Carmen slaakte een zucht

van opluchting – het ergste was nu voorbij. Maar ze hoopte echt vurig dat Trevor Lord niet zou gaan vissen naar een aflevering met de familie Curtis. Ze waren gewoon veel te bizar.

LAUREN CONRAD *The Fame Game*

Madison Parker ruikt eindelijk haar kans om het lievelingetje van Amerika te worden als realityshow *L.A.Candy* een spin-off krijgt: *The Fame Game*. Ze weet zeker dat de show ditmaal helemaal om haar zal draaien: ze heeft al naam gevestigd in Hollywood, ze weet ondertussen precies hoe ze de producer moet inpalmen en haar frenemy Jane Roberts heeft besloten om niet mee te doen.

Helaas loopt niet alles zoals Madison het gepland heeft; een van haar tegenspeelsters blijkt IT-girl Carmen Curtis te zijn. Zij is opgegroeid in Hollywood en weet precies volgens welke regels ze het spel moet spelen. Misschien nog wel beter dan Madison.

De in L.A. woonachtige LAUREN CONRAD is tv-ster, fashiondesigner en #1 *New York Times* bestseller auteur. Ze brak door bij het grote publiek door haar tv-optreden in *The Hills* en heeft ondertussen op de cover gestaan van onder andere *Cosmopolitan*, *Glamour*, *Elle*, *Teen Vogue*, *US Weekly*, *Entertainment Weekly* en *Rolling Stone*.

Blossom Books

ISBN / EAN

9 789020 679571

blossombooks.nl